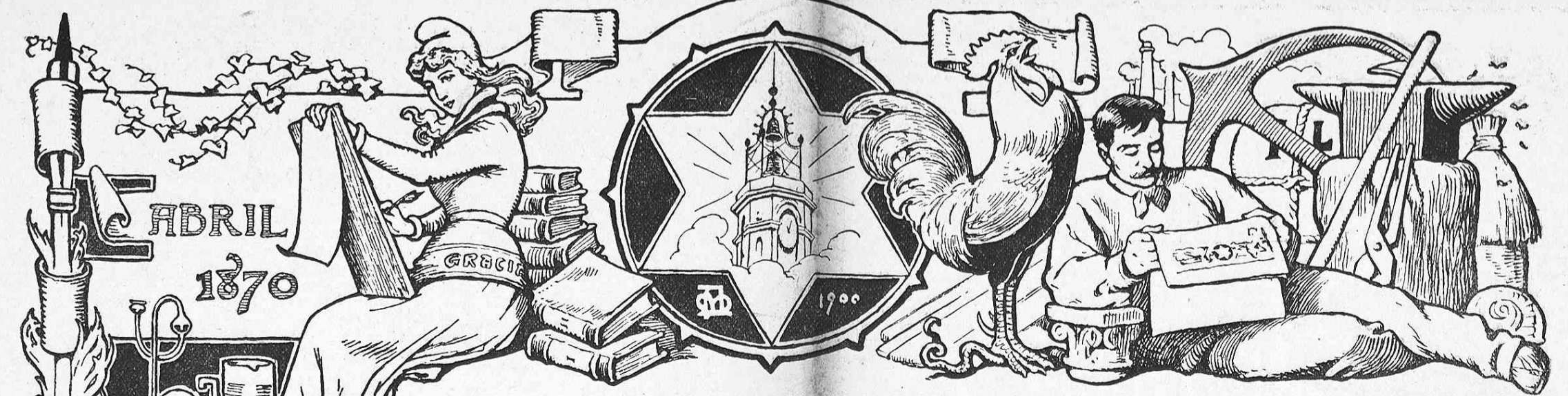

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Pelegrinació á Montserrat

Com ab las darreras plujas hi ha per tot herba abundant,

els remats d' ovellas místicas comensan ja á pastorar.

LA SEMANA DE DIJOS A DIJOS

EN la vida privada se diu que qui no te res que fer, al gat pentina; en la vida parlamentaria qui no te res que fer, entaula un debat polítich, que també es en certa manera una especie de pentinada de gat.

Promogut per en Romero Robledo, ha tret una vegada més tota la lletania de queixas perque no 'l fan ministre y de burlas y sarcasmes contra 'ls que manan, y principalmente contra en Canalejas. Es inútil dir que va buscarli las pessigollas allí hont las te.—¿Cóm sent tan demócrata—va venirli a preguntar—ha pogut passar perque la qüestió de las Asociaciones religiosas haja sigut sotmesa a la consulta ó a la decisió del Vaticá?

Naturalment qu' en Canalejas no pot respondre a n' aquest punt, sino apelant a tota mena de sofismes.

En Romero ademés 'l ha atacat per las sevas aficcions socialistas, y en Canalejas no ha tingut cap reparo en accentuarlas parlant fins de la propietat territorial, en el seu concepte, mal organizada. Aquesta declaració, per altra part sense trascendencia, puig no es home en Canalejas pera posar má en l' actual organisió de la propietat territorial, ha sigut rebuda ab marcat disgust per la inmensa majoria de diputats ministerials. De manera que si en Sagasta cregués arribada l' hora de prescindir dels serveys del antagonista de 'n Moret, en la manifestació que acaba de fer y en 'el disgust que aquesta ha produhit, trobaria un punt de apoyo pera ferli la trabeta y tirarlu de bigotias.

Pero no li deu convenir encare: un altre día será.

A Barcelona ha sigut molt comentat l' acort del Ajuntament contrari a la celebració de las festas reals.

Hi ha regionalistas que lamentan que 'ls regidors companys de causa, en aquesta qüestió s' hajin deixat portar a remolch pels republicans. Pero si no s' hi haguessin deixat portar, també hi hauria regionalistas que s' queixarian de que no haguessin conformat el seu vot ab la manera de pensar sobre aquest punt de la inmensa majoria del poble barceloní.

Aquesta diversitat de criteri es y haurá de ser sempre la nota característica del regionalisme militant. Afanyós de sumar ni que siguin cantitats heterogéneas y antagónicas, no s' ha cuydat de definir ni de fixar las sevas tendencias en lo referent a tots els problemas que avuy divideixen a la humanitat, y aixís a cada qüestió que se suscití ha de topar sempre ab las mateixas dificultats: els uns voldrán una cosa, els altres no la voldrán, y després de haverse detingut tan temps a Manresa, la ciutat de las famosas bases, se trobaran que 'l carril els haurá portat a Calaf, la terra del marejador mercat.

La celebració de la festa del primer de maig, per lo que respecta a Barcelona no ha pogut realisar-se com altres anys a cor obert, a causa de las circunstancias escepcionals ens que 'ns trobem encare.

L' estat de siti y la suspensió de las garantías constitucionals afectan de una manera directa a la llibertat del obrer.

Aixís y tot algunas asociaciones determinaren no acudir a la feyna y alguns industrials prescindiren de obrir las sevas fábricas.

Els coneguts socialistas Srs. Reoyo y Fambuena, siguen detinguts, l' un a la estació de Fransa quan tractava de dirigir-se a Mataró y l' altre a la del Nort, quan tractava d' encaminarse a Sabadell, sense altra intenció que la de celebrar ab sos companys de aquellas poblacions la festa obrera.

Ens hem de limitar a consignar aquests fets, sense comentarls, perque avuy com avuy, per lo que toca a la provincia de Barcelona, la primera d' Espanya per la seva cultura y pels seus adelantos, no hi ha mes cera que la que crema.

PEP BULLANGA

COMPTES ERRATS

El poble espanyol ja fa temps que no s' commou per cap idea. Es inútil parlarli de llibertat, de democracia, de República: permanece indiferent, apático. Las ideas? Música celestial.

D' héroe inflammat de sant entusiasmo ha anat descendint fins a la trista condició de víctima resignada. Al renunciar

a la brava condició de toro en plena llibertat per la devesa s' ha convertit en manso subjecte a l' esclavitut del estable. Se figurava que resignantse a la domesticitat podria viure en pau trobant sempre plena la menjadora; pero fins en aixó s' ha enganayt de mitj a mitj. Desde qu' es manso cada día va tornantse més esquilat per falta d' aliments.

Ja casi no pot tenirse en peú.

Si s' refiava de que 'ls que li donaren entened de deixarse junyir a la carreta, cuydarian quan menos de omplirli 'l ventre, a horas d' ara ja hauria de haverse desenganayt. Precisament per viure a las sevas costellas es per lo que varen esclavizarlo.

D' Espanya va fugirne 'l or, qu' en els temps en que cada día hi havia una bullanga, circulava en abundancia. En materia de circulació metálica, Espanya s' tractava de tú ab las principals nacions del mon. Tant ó més valia la moneda espanyola, que la de las primeras potencias financieras. Per tot arreu era ben rebuda y estimada en la integritat del valor que representava.

Pero va inventarse 'l paper xupón del Banch d' Espanya, y en pochos anys sobre 'l era no quedava ni un sol grá: tot era palla, tot era bol.

Encubridor el tal Banch de tots els despilfarros

dels governants, prestantlos continuament el seu apoyo ilimitat, se pot dir que ha anat acabant ab tota la riquesa circulant del país. Ni 'ls afanadors més hábils treuhen ab més delicadesa 'ls portamonedas de las butxacas. Avuy totas están buydas d' or. De bitllets no 'n vulguin més, pero mal repartits, y 'ls que 'n tenen han de pasar per la minva que representa 'l formidable desnivell dels cambis... Figúrinse lo que 'ls hi passará als que no poden atraparne ni un, que son la inmensa majoria dels espanyols, y en especial las familias obreras que no contan ab cap altre arbitre que 'l seu treball, tan mal pagat com avants, avuy en que tot costa un ull de la cara.

Días enrera 'l Urzáiz el ministre de Hisenda honrat y plé de bonas intencions que per haver topat ab el Banch se 'n aná de bigotias, va posar el dit a la llaga, revelant la realisació de tráfechs y operacions qu' en tot país que tingués vergonya, serían severament castigats per escarment de ministros malversadors de la riquesa pública.

¿No va dir 'l Urzáiz que 'n Villaverde havia venut al Banch d' Espanya 20 milions de dollars al tipo del 15 per cent, pera poch temps després comprals hi al tipo de 25, 30 y 40 per cent?

Y en Villaverde tan fresch, sense que ni tan sols se li ocorregués amagar-se desotta del banch de diputat que avuy ocupa, perque no se li vejés la cara.

Pero ¿per qué s' havia de amagar si aquest fet es tan sols un botó de mostra?... ¡Altres se n' han fetas de més crespas! El Banch d' Espanya y 'l govern son las dos fullas de las tisoras que van xollant al país, y que quan ja no troban llana per esquilat funcionan implacables sobre la seva pell, fentne tiritas.

¿Per ventura no explican els funestos resultats de aquestas tisoras els inmensos beneficis que 'l Banch d' Espanya reparteix als seus accionistas?

Mentres el país no sab per quin cantó girarse, y tot son apuros fins per menjar, els accionistas del Banch, segons las manifestacions del Sr. Urzaiz, se reparteixen anualment 82 milions de pessetas de beneficis, sobre un capital de 150 milions, qu' es 'l únich que han tingut que desembolsar. ¡Més de un 54 per cent!

Aixó ja no es un Banch d' Espanya, sino una Espanya del Banch.

Després de pendre nota de aquest dato escandalós extrányinse de lo que la nació s' debategui presa de la miseria y de la ruina. Extrányinse de que 'ls cambis vajin pujant com 'l espuma, y que la puja dels cambis porti com a una conseqüencia de tot punt inevitable 'ls grans apuros de la carestia en tots els articles de primera necessitat.

Els mateixos governants semblan alarmars de aquesta situació terrible y anguniosa. Pero no tinguin por de que atinin a posarhi algún remey. Haurían de comensar a fer el sacrifici de las gangas que tan a pler disfrutan y aixó no 'ls convé. Haurían de renyir ab el Banch d' Espanya, y passarán per tot menos per indisposarse ab el seu prestamista, ab 'l únich a qui poden acudir per las sevas trampas en els moments d' apuros.

Per aparentar que fan alguna cosa, sense atentar lo més mínim a n' aquest régimen de despilfarros, l' altre día en Moret expedía una circular als Ajuntaments, invitantlos a estudiar la manera de suprimir la contribució de consums, que causa més victimas que una epidemia. Sembla a primera vista que la supressió, si tan convenient se considera podria efectuarse a palo sech; pero el govern no hi passa: al contrari, vol que al suprimir els consums els Ajuntaments li proporcionin lo equivalent recaudat en un altra forma. ¿Y a quina forma han de acudir si totas las formas contributivas s' emplean ja per acabar d' escolar al país?

Lo mateix passa ab las carns. Aquest article escasseja, per haver alcansat un preu exhorbitant, al qual sols las familias poderosas poden arribarhi. El govern ha vist que la carn podia faltar a Madrid en las festas de la coronació, y que dirían els representants de las nacions extrangeras si tal cosa arribavan a veure? Mes per evitar lo que podrian dir, que per facilitar l' alimentació dels espanyols, el govern ha trobat un medí heróich: el de rebaxar els drets arancelaris que adeudan las carns extrangeras.

Podria suprimir gabelas y tributs onerosos que afectan a la ganaderia nacional y al costum; pero no senyors, li es més fácil obrir las fronteras, y 'ls ganaders espanyols que s' penjín. Ells ray, ja hi están avesats a sufrir. ¿Qué pot passar: que acabin de arruinar-se, y que dintre de poch temps no s' crihi a Espanya un sol cap de bestiar? Lo que dirán els governants:—No hábrá ganados, pero hábrá perdidos... y váyase lo uno por lo otro.

Fins a la mort be hi arribaré.

Y aixó es lo que basta.

Avants el poble espanyol tenia ideas, y per ellas sabia deixarse matar.

Avuy per haverlas olvidadas s' ha de deixar morir.

P. K.

RODA INÚTIL

UE 'l mon marxa es innegable. Apesar de las freqüents paradas y fins alguna volta d' algun pas endarrera, el progrés va fent magestuosament sa via, y lo que ahir era combatut per utópich es avuy desdenyat per arcáich.

En la tasca constant del avens hi prenen part totas las nacions.

Las mes avansadas ensajan las teorías mes atrevidas y las mes prudentes ó mes perososas, implantan lo que la práctica ha donat com a bó.

Pero en la inmensa máquina del progrés la nostra Espanya hi fa 'l paper de roda inútil. Y en aquest assumpto, inútil vol dir perjudicial.

No fem res, no avansém gota, perdém el temps en una tasca tan inútil com la del que volgués cavar un sot al mar a cops de picot.

El Parlament mata las horas en discussions personals de las que no hi ha modo de treure'n l' aigua clara, y quant se parla de presupuestos, sens temps pera ferlos nous y acertats, s' espallan els qu' han servit darrerament. Si 'l etzar posa a la discussió una qüestió d' interés, serveix solzament el debat pera posar de manifest la superficialitat de nostros homes públics y sa ignorancia en las qüestions mes trascendentals.

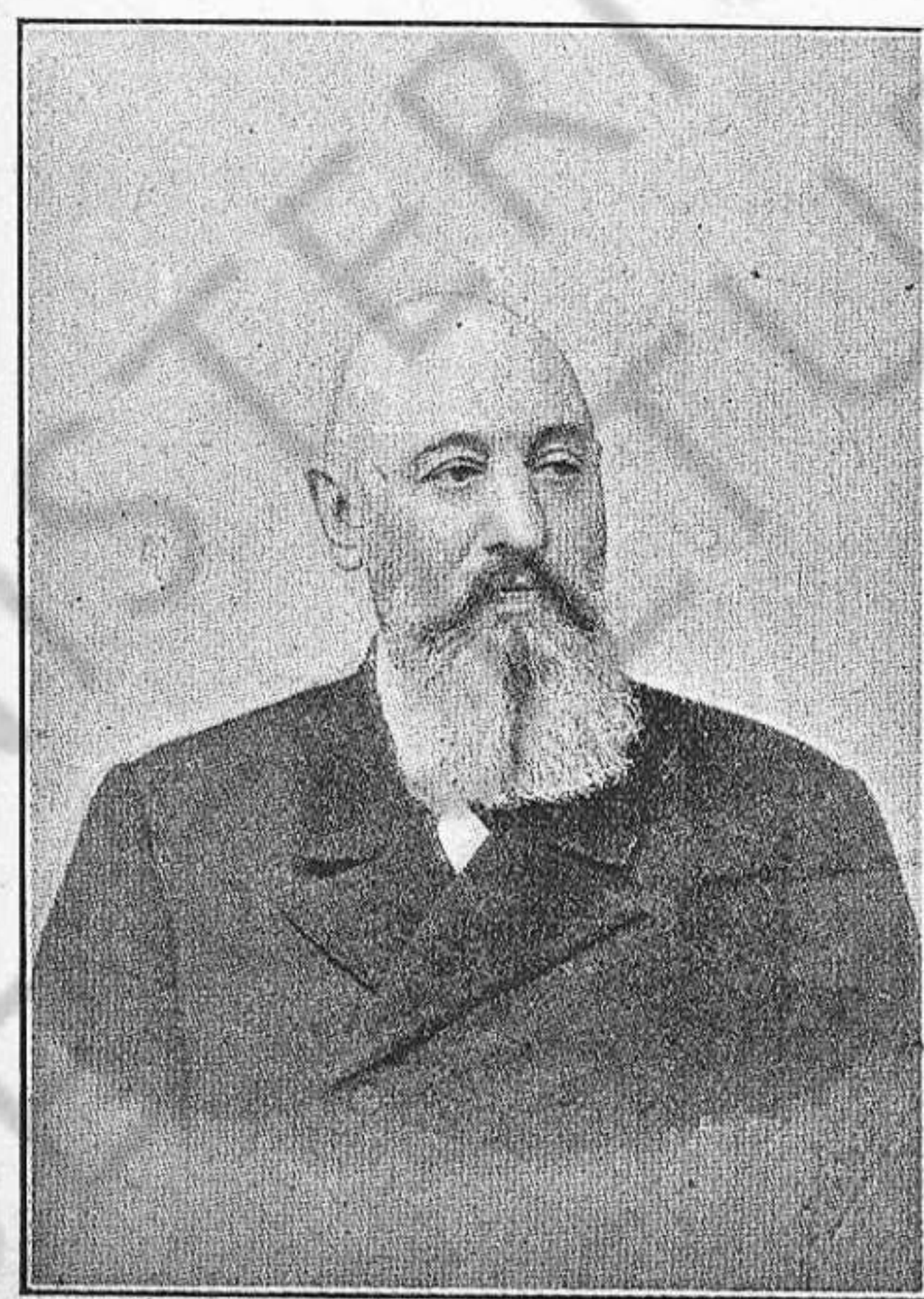
La premsa, en general, tampoch respón a sa missió educadora. L' afany mercantilista li fa adular baixament a la opinió secundantla en sos extravios en lloch d' encaminarla sensatament. Prefereix l' agitació estéril al moviment profitós. Vol donar menjars forts al paladar estragat de la massa inculata y en lloch de discutir disputa, per atacar insulta, infla qualsevol tonteria donantli proporcions d' aconeximent y a força de tirar dels nervis a sos llegidors, acaba per ferlos tornar bojós ó estúpits.

No treballa ningú en el terreno verdaderament útil y profitós. Volém un poble fort y hem deixat que creixi ignorant. Preteném fer del poble una locomotora qu' avansi sense rails de cap mena ni tan sisquera esplanantli al davant un' ampla vía.

Es necessari comensar de cap y de nou. Hem perdut molts anys declamant en lloch de predicar. Es convenient emprendre una tasca educadora pera que del poble ilustrat ne pugui sortir una premsa seria y un Parlament sabí.

Si no ho fem aixís tot el mon civilisat mirarà a Espanya com una roda inútil de la máquina del progrés, y farà bé qui la suprimeixi pera que no destorbi la angusta marxa del Ideal.

JEPH DE JESPU

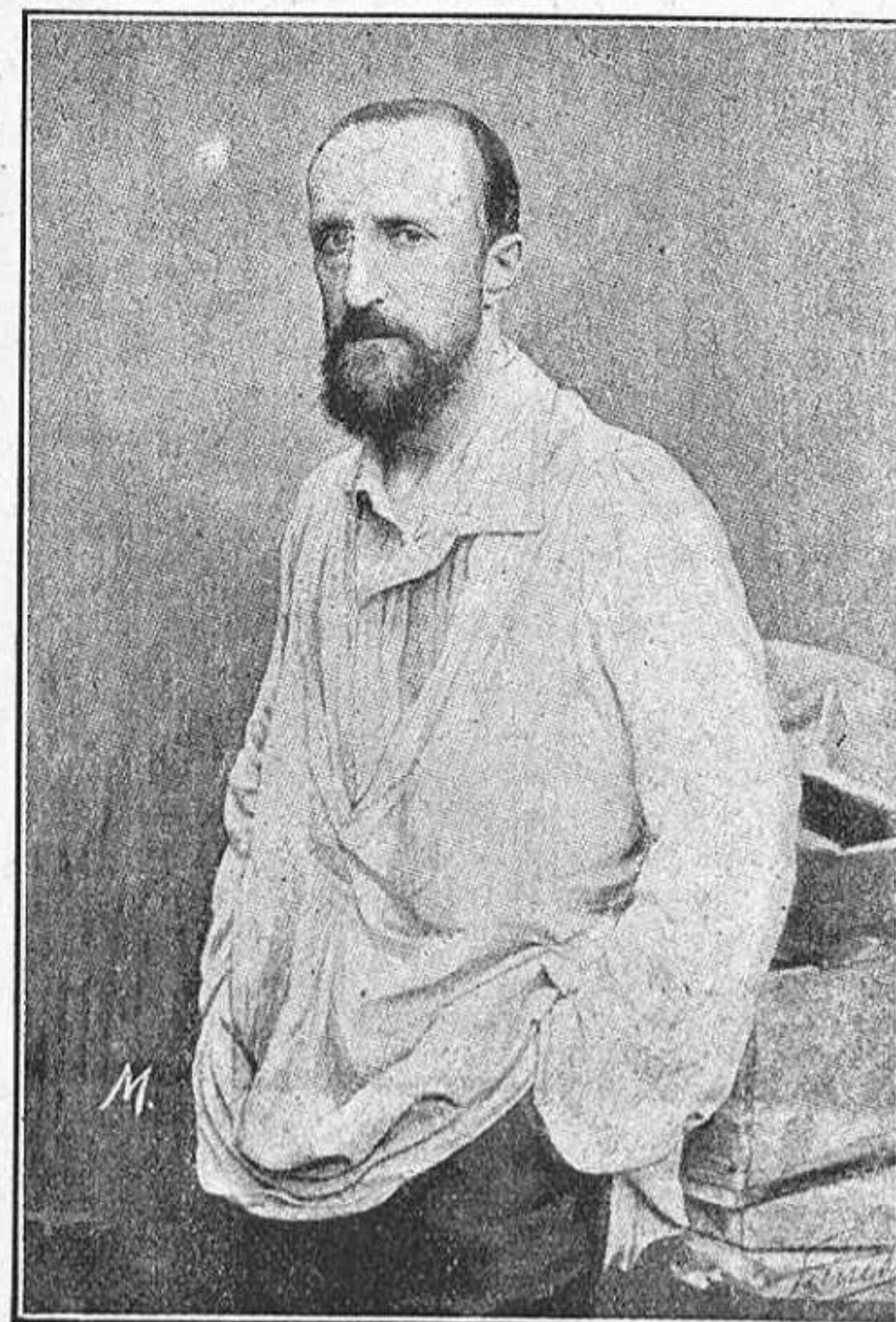
SIPIAGUIN

EL día 15 de abril el Sr. Sipiaguin, ministre del Interior del govern rus, se disposava a entrar en la Sala del Palau Maria de Sant Petersburg ahont havia de celebrarse consell, quan se li presentá un jove, vestint 'l uniforme de ajudant de camp del gran Duch Sergi, y que a favor de aquest traje no inspirava la més mínima desconfiansa. El jove adelanta alguns passos, y simulant entregar un plech al ministre, li dispará quatre trets de revólver, que 'l feren caure en terra mortalment ferit. Una de las balas li perforá 'l ventre.

El ministre exclamá:—¡M' han assassinat! No recordo haver fet mal a ningú.

Si hagués conegut al autor del atentat, sabent qu' era un estudiant nomenat Valmiesef, el ministre Sipiaguin hauria pogut comprendre 'l perquè 'l assassinaven. Es tan terrible la represió qu' en aquests últims temps s' está exercint contra la classe escolar russa, que no es extrany que surtin desesperats resoltos a pendre venjansa. Un de aquests es Valmiesef, qui al poch temps de veure's pres, va suicidarse.

El govern rus s' empenya ara en exigir responsabilitats a alguns membres de la seva familia.

JULES DALOU

Acaba de morir a París aquest célebre artista, que havia posat el seu art maravellós al servey de la

idea republicana. Dalou era un home tot de una pessa, treballador infatigable, a qui res desanimava, ni las decepcions, ni las contrarietats de tota mena.

D' aspecte débil y malaltís atresorava un caudal inagotable d' energia. Fill de pares humils feu sos estudis en els tallers de Albert Pujol, Duret y Carpeaux. Desde l' any 51 en que comensá a exposar en els Salons anuals, fins al 70, passava poch menos que inadvertit. En aquesta última fetxa tingué un gran éxit ab la figura de *La Brodadora*.

Vingué 'l siti de París y la Commune. Dalou, conegut per sas ideas radicals, sigué nombrat subdelegat de Bellas Arts, presevant als Museos de París de las devastacions de que haurían pogut ser objecte en aquellas épocas agitadas. Vensuda aquella formidable insurrecció, hagué de refugiar-se a Londres, fentse desseguida un nom en aquell mercat artístich.

Al any 73 era objecte a París de una gran admiració ab el seu relleu: «Mirabeau retxassant en el Cos legislatiu a Mr. Dreux-Brezé, emissari del rey», que recorda un dels epissodis més hermosos de la gran Revolució francesa.

Desde llavoras la figura del escultor republicá aná creixent. Son grupo *El triomf de Sileno* y 'l monument a *Victor Noir*, jove periodista assassinat per Pau Bonaparte en vigílas de la guerra franch prusiana, li valgueren un renom extraordinari. Ultimament posá la corona a la seva carrera de artista ab el gran monument *El triomf de la República*, que li confiá la municipalitat de París y que avuy adorna un dels sitis més céntrichs de aquella gran capital.

Dalou era un demócrata auster y de costums senzilles, que contrastavan ab 'l ideal del seu art noble y fastuós. El seu propósit, segons havia manifestat en distintas ocasions, consistia en «posar al servey de la democracia tota la pompa brillant del art de Lluís XIV.»

Tenia en projecte un monument a Gambetta que havia d' erigirse en la ciutat de Burdeos, y ademés se proposava traduir en un treball escultórich el vers de Benville: «*Aux pauvres gens tout es peine et misere.*» Deya en Dalou que aquesta obra dedicada als pobres que pateixen havia de ser el seu testament artístich.

La mort 'l ha privat de realisarla.

J.

ARCELONA no farà festas reals. Els regidors republicans y 'ls regionalistas que constituhint majoria dintre del Ajuntament aixís ho varen votar en la sessió del últim dimars, cumpliren com a bons, interpretant ab fidelitat els sentiments de la inmensa majoria del poble barceloní.

No hi ha diners per invertirlos en unas festas que aquí no se senten... perque aquí la poca convicció monárquica que quedava ha mort triturada en el funcionament del torn dels partits.

En Sagasta y en Silvela y 'ls que 'ls segueixen no s' han menjat sols al país; han devorat també a las institucions.

Las festas las farà Barcelona quan la nació espanyola, deixantse de antigualas tradicionals, recobri la plena possessió de la seva soberania.

Llavoras sense necessitat d' excitacions interesadas, l' entusiasmo s' desbordará dels cors y las festas se farán per si mateixas.

Y serán espléndidamente hermosas com tot lo qu' es expontani, com tot lo que reb de plé la llum de las novas esperansas.

Per lo demés, Barcelona es una ciutat massa seria pera que pugui avenirse a riure y galejar dintre del cementiri, ahont jauhen enterradas las glorias de la patria y las ilusions del poble.

A Fransa acaban de celebrarse eleccions de diputats que han sigut renyidíssimas. Per una part la coalició monstruosa de tots els elements reaccionaris ab els disgustats de la República. Per altra 'ls defensors acérrims de las institucions apoyats pels grupos socialistas.

La victoria ha sigut pels últims; es a dir pels partidaris de una República progressiva, essencialment laica y protectora del obrer.

Lo qual vol dir que las institucions republicanas son allí més vivas que may; tenen las sevas arrels en lo més fondo de la conciencia pública, y ofereixen las brancas carregadas de flors que son hermosas esperansas y de xamosos fruyts que son positivas realitats.

¡En avant toujours!

Es escandalós lo que passa a Espanya ab els ditxosos clericals. No 'n tenen prou en empudegar a tot el país, que fins tractan de portar la peste a nacions extrangeras, ab las quals no hi ha perque ficars'hi.

A la República de Colombia els liberals alsats en armas lluytan desesperadament contra un govern reaccionari y cruel, y 'l clericalisme espanyol está enganxant gent, en especial marinos, per enviarlos en ausili dels neos de aquella desgraciada República. Els que més treballan en aquest sentit son els benedictins y 'ls jesuítas de Andalusia.

Que 'l govern consenti semblants infamias, es no sols una vergonya, sino un desprestigi per la nació espanyola. ¡Ab quin odi 'ns mirarán totas las Repúblicas de aquell continent, quan se donguin compte de aquestas actes de hostilitat!

Per causa dels freres perderem las Filipinas; per causa dels freres correm perill de perdre fins 'l estimació de aquellas nacions que un día foren nostras, y que baix tots conceptes tant ens interessa conservar.

Per nosaltres sembla que proferi 'n Gambetta la seva célebre frase:

«El clericalisme: aquí tenui al enemich!»

Parla en Romero Robledo de las consultas a que, en casos de crisis ministerial son cridades els personatges polítics, i per lo que a n' ell se refereix, diu lo següent:

«El resultat de las tals consultas hauria de imprimirse, ja que avuy lo únich que aném a fer es un paper ridícul.»

«Fins ara no se'n ha adonat? Sembla mentida que vulgui passar plassa d'espavilat, un home que tantas vegadas s'ha deixat convidar... a pegar ensuma-da sobre 'ls talls que 'ls altres se menjan.»

Está bé que s'erigeixi un monument al Doctor Robert. Pero aquells regionalistas acaudalats que van abocant milers de pessetas a las llistas de suscripció ¿cóm es que no 'n tenen ni una pera contribuir al enaltiment de 'n Pi i Margall?

«Es que 'l gran estadista, l' admirable escriptor, l' abnegat patrici, l' home honrat entre 'ls més honrats, no es una gloria de Catalunya? ¿Es que al costat del Doctor Robert la seva venerable figura queda migrada y esquifida?»

Nosaltres ho sabem bé prou a qu' es deguda la preferencia per 'l un y la preterició per 'l altre.

Mirin de averiguarho els elements federals, que portats de quiméricas esperansas van aproximarse als regionalistas, y si tenen encare prou serenitat pera compéndreho, desfarán el pas qu' en mal hora van donar.

A n' en Pi y Margall no li perdonarán may els regionalistas 'l haver sigut una de las més grans figuras del republicanisme, del socialisme y del lliurepensament.

Ja varen fer prou quan la seva mort, en dedicarli unas quantas llágrimas de cocodrilo; pero 'l monument? Si 'l vol que se 'l pinti.

L' altre dia un capellá després de llegir al *Ateneo barcelonés* algunas de las últimas poesías publicadas per Mossén Cinto Verdager, s' arrencava ab un sermó donante llustre, y acabant per recomenar als ateneístas que anessin l' endemá a Sant Just a pendre la comunió.

La Venus de Milo que adorna la sala del Ateneo no va cridar:—Vólta!—perque es de guix.

Pero, en cambi, alguns socis se li van queixar de que 's permetés aquelles excitacions qu' están vedades pel reglament, y ho feren ab tant més motiu quan el tal capellá, ni soci es de aquella casa. Pero ell va respondre ab altanería com si 'n sigüés amo... y la veritat es que deu ser aixís, dat que 'l *Ateneo* está governat pels regionalistas, els quals de primer varen ferne un club polítich, y ara van en camí de transformarlo en una iglesia.

Home, Sr. Baró, si vol dirigir el *Brusi*, sense que el prenguin per un papa-natas, será precis que comensi a posarse d' acort ab vosté mateix.

Recordi alló que deya del viatge de 'n Lerroux, en Blasco Ibáñez y en Soriano a Bélgica, suposant que ningú n' havia fet cas y que anavan per aquells carrils com els baguls, dels quals ningú se 'n adona.

¿Cóm havent sentat una afirmació semblant, va atrevirse diumenje a publicar un article, afirmant que 'l viatge dels diputats republicans espanyols va ser la causa determinant dels gravíssims successos ocorreguts en aquell país? ¿Cóm ha pogut passar tan de repent de la broma burlesca a la deprecació trágica?

Donchs, veji, Sr. Baró, ara que vol ser trágich es quan resulta més cómic. Perque res fa riure tant com un director de periódich donant un pas en fals y anantse'n de trompis.

TORRELLÓ, 28 de abril

Ja sab 'l arcalde de aquesta població que al prohibir el joch nomenat *Quinto*, tothom va aplaudirlo, perque en dit joch pelavan als aficionats tractantlos com a *quintos* ja fossin grans ó petits. Pero no deu ignorar que al billar se juga a la bola y en algún café al monte, carteta, set y mitj y altres jochs il·lícits. Caldria, donchs, que prengui una resolució per evitar la ruina y la desesperació de un gran número de familias.

CULERA, 25 de abril

Morí en Joseph Gratacós y Fontclara, regidor republicà, y tan desprecupat en idees religioses qu' ell fou qui cedí el terren necessari per la construcció del actual cementiri civil. Donchs bé, a pesar de haver mort impenitent, no pogué ser enterrat en el seu cementiri per haverho aixís disposat la seva familia. — Descansi en pau. — El Comitè republicà federal ab motiu de haverse dat el nom de Pi y Margall a la nostra hermosa plassa, per quin acort felicitem al Ajuntament, tracta de aprofitar un dels díes de la festa major (8 de maig) pera celebrarho solemnement.

TARRAGONA, 27 de abril

La escena al carrer de la Unió. Va carrer amunt un capellanet, y en sentit contrari n' avansa un altre, que al veure 'l saludá al crit de: — ¡Hola, salero! — Al trobarse 's tiran la teula endarrera y encaxican com un parell de xulos. Ara diguin: si ells ab ells gastan aquest llenguatge y aquests modals tan flamencs, ¿qu' hem de fer nosaltres?

BADALONA, 28 de abril

¿Cóm s' explica que un cert empleat de consums, que segons se diu, fou despedit del fiolato de la estació perque 's descuidava d' entregar tots els quartos que recaudava, l' hajan colocat al de la carretera real, prop de Sant Adriá, ahont encare se 'n recauden més? ¿Hi ha algú que tingui interès en que qui avants feya cistells ara fassi coves?

ESPARRAGUERA, 29 de abril

Ara per fi sabem per qué al honrat obrer Joan Vidal, delegat de la Junta de reformas socials pel districte de Sant Feliu y membre de la Provincial, l' Ajuntament li ha retirat els subsidis per atendre als gastos de viatjes y demés. Es per lo següent: 1.ª perque en Vidal se nega a fer lo qu' ells volen. 2.ª per estar afiliat al partit republicà. Y 3.ª perque tot lo que comprén qu' está mal fet ho diu en alta veu. Aixís procedeixen aquests reaccionaris, enemichs sistemàtics de la classe obrera, tan dignament representada pel company Vidal.

ARTÉS, 29 de abril

El Centro Católich es un foco de immoralitat per la conducta de algún dels seus membres, que may está tan content com quan pot parlar gras y fer circular entre 'ls

seus consocios romansos y altres papers pornogràfics. Aixís es com aquests hipòcritas practican la religió engatusant al próxim y entregantse als esplays més libidinosos.

GIRONA, 27 de abril

En aquesta ciutat s' acaba de representar al viu el drama *Electra* per partida doble, ab dos pobres noyas l' una de 19 anys y l' altre de 17, germanas y orfes de pares. Son germá y una seva germana las han fetas tancar a las Sagramentarias, ab engany y violència, y ab intervenció de la policia. No es per referida l' escena a que doná lloch la seva conducció al convent, després de arrancarlas de la casa ahont s' havían anat a refugiar pera fugir de sos perseguidors. En el fet s' hi veyan sense grans variacions tots els personatjes del célebre drama de 'n Pérez Galdós. — Ara bé ¿cóm es que 'ls bisbes excomunican el drama quan se representa en el teatro, y se abstenen de ferho quan se desarrolla públicament en la vida real?

HOSPITALET, 29 de abril

Morí en una clínica de Barcelona un vehí de aquesta vila. Transportat el seu cos aquí, la familia tractá de ferli un bon enterro, en el qual havían de figurarhi tres capellans. En tals casos no haventhi prou a la població, 'l rector s' encarrega de contractantne a las parroquias vehinas; pero sigüés perque no 'n trobés ó per lo que fós, el fet es qu' en l' enterro en qüestió, 's valgüé 'l rector de un jove una mica tocat del bolet y el vestí de capellá, posantli per corona un pegat al cap igual als gossos quan tenen la passa. En fi: un capellá fals; un capellá sevillano. Al mateix jove, veyente disfressat de aquell modo, li escapava 'l riure, y no hi ha que dir si al adonarse'n farían brometa 'ls assistents a la conducció del cadáver convertintse en una especie de sainete un acte tan serio, com es sempre l' enterro de un amic ó parent.

Pero de totes maneres si aquests capellans de camama son válits y fan l' efecte, ja sería hora de que tothom se desentengüés dels de debó. El rector del Hospitalet haurá donat la norma a las familias pera prescindir en aquests casos de uns serveys que solen costar tan cars.

¡A MADRIT!

A está determinat. Desseguida que al carril despatxin *idas y vueltas*, agatém el portant, y cap a Madrit falta gent, a veure qu' es tot aixó que diuen de la coronació.

L' idea no ha sigut meva. Tot es cosa del barber, que ab las sevas prédicas ha acabat per entabanarnos a set ó vuyt coneguts del barri.

Desde primers d' any que no 'ns callava. — Creyeume, aprofitém l' ocasió, aném a Madrit. — Pero ¿qué hi farém a Madrit?

— Ens passejarém per la *Fuente Castellana* y darem un tom per la *calle de Jacometrezo*. — Deixeuvos de retóricas.

— No siguen tontos: l' anar pel mon, sempre instrubeix. Y devegadas ¡quí sab!... Si Colón no s' hagués mogut de casa, potser no hauria descubert las Américas.

— ¡Aneu en nom de Deu!

— Mireu que després us en penedireu... De coronacions no se 'n veuen cada dia... Tal vegada aquesta es l' última que se celebra a Espanya... —

Y tant va dir y tant va perdre, que uns quantos de la colla vam jugar el tot pel tot.

— ¿Anem'hi?

— ¡Ja está dit! Figuremnos que anem a Sant Mus, sinó qu' en comptes d' estarhi un parell de díes, ens hi quedém tot' una senmana. —

Per la meva part, no me 'n hi vaig desprevingut. ¡Hasta me 'n porto la máquina de retratar! Ja veurán, ja que un fa 'l viatge, al menos que s' aprofiti moral, material y fotogràficament. A més, que aixó de poger ensenyar unas quantas vistas, y dir: Jo las he fetas... fa callar moltas malas llenguas que no creuen que un hagi anat en lloch fins que ho tocan.

Hi ha coneguts que volen espantarnos, dibhentnos que allí patirém tant, que no trobarém allotjament, que tot anirà tan car. Si portessim l' idea de menjar pavo-real a tot pastó, potser sí que tindríam rahó; pero aconsolantnos, com ens aconsolarém, de passar ab quatre frioleras, molt será que 'l viatge 'ns arnuni.

Jo ja tinch format el meu plan de campanya. Lo primer que faré arribant a Madrit será demanar que m' ensenyin el carrer de Fuencarral. Vull veure la casa ahont se va cometre, anys atrás, aquell *crimen* que per poch en fa tornar tarumbas a tots. Si hi ha porter, que segurament deu haver'hi, el faré enrahonar, y li preguntaré com eran la Dolors Ávila, la Higinia Balaguer, en Vazquez Varela la Lola la *billeteera*... tota la colla...

Després me 'n aniré a veure en Sagasta. ¿Qué diuen?... ¡Vaja si hi aniré! Ja ho sé que jo no soch ningú y que a primera vista sembla que m' ha de plantar la porta pels nassos; pero quan sápigá que arribo de Barcelona, ¡cóm se 'n alegrará, pobre home!...

— Sí, senyor—li diré.— ¡Ja ho veu! No es tan díscola y ingrata com vosté suposa la ciutat comtal. Si es cert que com a ciutat no ha fet res, repari els vehins en quina abundancia han vingut a las festas. Del meu carrer solzament, som vuyt. —

Y en Sagasta que, diguin lo que vulguin, es una bella persona, s' enternirá de mala manera y hasta potser, ben pregat, ens baixará el cupo de consums y 'ns concedirá el concert económic y la sona neutral, que, dit siga entre paréntessis, encare no sé qué vol dir.

Ab lo que penso distreure'm de valent es contemplant als prínceps y embaixadors de las nacions extrangeras, que també, com nosaltres, van a Madrit pera presenciar la gran ceremonia.

Diu que hi ha prínceps russos, inglesos, alemanys, italians, japonesos, xinos... Fins sembla que n' hi ha un de negre, que no menja més que carn cristiana y va vestit ab un senzill tapa-rabos de plomas. Y es tan príncep com els altres... ¡Vájin'ho a entendre!

La veritat es que per aixó sol ja val la pena de fer el viatge. ¡Qué 'n deurá ser d' espantarrant el veure a tots aquests personatjes reunits, cuberts de galóns, creus y cintas—menos aquell del tapa-rabos—y parlant l' un en grech, l' altre en llatí, l' altre en rus, l' altre en holandés!...

Hi ha qui suposa que l' espectacle no ha de ser

tan bonich com sembla, perque—diuen ells—tot plegat deurá resultar una cosa com ara la *rua* en díes de Carnaval... ¡Qué n' hi ha de diferencia!... Las máscaras de llavoras son gent que 's disfressa no més per dos ó tres díes, y las que jo veuré a Madrit van disfressadas tot l' any.

Lo que tinch decidit empenyo en que no 'm passi per alt es l' acte de la coronació, ó de la jura ó lo que sigui.

No ignoro que la ceremonia tindrà lloch al Congrés y que no ha de ser molt fácil pescar una entrada; pero ¡qué dimoni!... ¿ni una salida tampoch?

Y si tantas dificultats se 'm presentan per entrar-hi, soch molt capás d' anar a trobar a n' en Romero Robledo y dirli sense embuts:

— Don Francisco, soch un admirador de vosté y necessito que 'm proporcioni un billet per veure aixó. —

Y es veritat que l' admiro. Admiro la seva barra... ¡Ah! De lo que no 'm vull descuydar es de preguntar ahont está en Weyler. Tinch el propósit d' esperarho ab la máquina un dia que don Valeriá surti ben mudat, y ¡zas! el retrato.

Elegant y ayros com es ell, ha d' estar colossal en trajo de gala!...

Una idea!... Si 'm queda bé, en tornant de Madrit el regalo al *Palacio de la Ilusión* perque l' exhibeixin.

Me sembla que ha de ser l' *ilusión* més grossa del *palacio*.

A. MARCH

¿S' HA PERDUT LA FE?

VIOLA D' OR Y ARGENT: NO s' adjudica. (Fallo del Consistori.)

¿Qu' es aixó, Deus poderosos?

El premi que 's Jochs Florals a l' hermosa Fe dedican, ha quedat desert enguany?

¡Qué! ¿Ni un sol trovador masclé, ó femella, ha estat capás d' emportarse aquesta joia d' or y argent, que 's altres anys tant y tant disputada era per la gent dels cabells llarchs, y a la qual tan bellas odas y romansos tan brillants havían endressat sempre els poetas nacionals?

¿Qu' es aixó, gloriós Sant Jordi? ¿Es que la fe s' ha acabat?

¿Es que ja ha passat de moda y rodolant, rodolant, s' ha perdut, com las cinquenas, els llucquets y 'ls mirinyachs?

— ¡Nó!—'m contesta una veu fonda, que quí sab d' hont deu pujar:— Será potser que 'ls poetas no han trobat prou consonants; será que 's ha faltat tinta, ó plomas ó paper blanc; será tot lo que tú vulguis; pero ¿arribá a suposar que la fe, la fe gloriosa que tan alts fetas ha inspirat, ha fugit d' aquesta terra y s' ha perdut del tot?... ¡Ah!

Mentres hi hagi lligas místicas dedicadas a enlayrar y ajudá ab tota la forsa del prestigi clerical als socis que 's distingeixen per la seva assiduitat en visitar las iglesias, y que no fan falta may en novenas, professons, excursions a Monserrat, conferencias, quaranta horas y festas episcopals;

Mentres s'óls fassin carrera els que saben navegar pels mars de l' hipocresía, y que lo mateix se 'n van al *Eden* ó al *Trueno Gordo* que al Sagrat Cor ó a Sant Pau, al coll els escupularis, els rosaris a la mà, la mirada dolça y tendre, l' accent humil y ensucrat, els modals de goma elástica y la vergonya a can Taps;

Mentres per pescar pubillas segueixi dant resultat el sistema d' agarrarse al vicari tal ó qual, que desde 'l confessorari catequiza a la mamá y arrenca de la xicoteta el sí... y 'l dot desitjat, cantin ó nó 'ls nous postas, quedin ó nó per donar las violas d' or y plata dels serífichs Jochs Florals, la fe qu' enriqueix y eleva, la fe que fa anar endavant, la fe dels jovenets práticos, no 's perdrá, mo 's perdrá may!

C. GUMÁ

Cardenals á un Cardenal

o se que diria l' Eminentíssim al enterarse de la carta número quatre, publicada per en Pey y Ordeix en el *Diluvio* del passat diumenje, carta que si no fa sanch, fa blaus (*cardenales*), y lo qu' es aquests no se 'ls treu l' Eminentíssim per més urgent de contra-cas que s' hi posi.

En Pey y Ordeix sollicitava de la curia eclesiástica un testimoni de que 's troba *preventivament* suspés de llicencias ministerials per auto del provisor en causa incoada ab motiu de la publicació del libre: *Los errores del Cardenal Casañas*, del coneixement de qual causa s' inhibí el tribunal previa recusació, afeginthi, segons fórmula cancelleresca, que no 's trobava lligat ab cap altra causa.

Un certificat precís y fidel no 's nega a ningú: tampoch li han negat a n' en Pey y Ordeix, pero li han expedit cautelosament amanyat, omitint en ell

circunstancias que obran en l' expedient y afeginthi cárrechs nous que no han sigut encare depurats.

Aixís se dona 'l cas de que 'l Sr. Pey y Ordeix se troba a Barcelona per *prescripció facultativa* y ab permís del seu prelat. Donchs en el certificat s' omiteix lo de la prescripció facultativa. Aixís també 'l veure's suspés de llicencias ministerials es sols *preventivament*, y aquest caràcter *preventiu* no 's consignava en el certificat, dihentse textualment: «declaramos que el Presbítero recurrente está privado de llicencias ministeriales en esta Diócesis.» Mónica jesuítica pura: la veritat a mitjas es devengada pitjor que la mentida.

Rahó te, donchs, el Sr. Pey al embestir al Cardenal ab las següents paraulas:

«Si éste es un abuso de autoridad y un atropello oblicuo é hipòcrita, la conciencia del Sr. Casañas lo verá allá en sus adentros y la conciencia pública lo dirá en las afueras. Si en esto gana ó no gana el buen nombre de la Iglesia y la autoridad pastoral empequeñecida por estas miserucas, por el prurito de molestar y dañar al súbdito, allá lo sabrán los doctores y maestros de Israel. Lo que yo digo es que esos procederes son más propios de un rábula ó de un secretarillo de Ayuntamiento rural que de la magestosa imparcialidad que debe inspirar los actos de una autoridad superior.»

Pero no li bastava al Cardenal proceder en aquest assumpto com un pobre secretari de pòble: ja que tenía la ploma a las mans havia d' esgrimirla pera fulminar contra 'l Sr. Pey el següent decret, revelació de qu' está tan enfadat que ja no toca ni de peus a terra.

«Y en atención a los gravísimos escándalos que ha dado a Nuestros amados fieles desde que hemos tomado posesión de esta Nuestra Diócesis, y ya antes de dicha posesión, nuevamente le privamos de toda clase de llicencias ministeriales en este Obispado, y hasta de poder residir en él; pues por este Nuestro Decreto le negamos formalmente el permiso de residir en ningún punto de la Diócesis y le mandamos que salga de la misma.»

Es a dir: un cop de báculo y a fora, com als gossos.

Pero 'l Sr. Pey te la pell dura y alegra que aixó dels escándols es cosa que ha de depurar-se, donantli part en causa y deixantli expedit el dret de defensa. Sols son válidas las sentencias proferidas en forma de judici. Y aixó que ho sab un estudiant de primer any de facultat, ho ignora l' Eminentíssim, a qui, per lo vist, quan s' enfada se n' hi va 'l sant al Cel.

Pero ¿cóm expulsar a un sacerdot que 's troba a Barcelona per *prescripció facultativa*? Ara 's comprén perque aquesta circumstancia va ser omesa en el certificat de marras. ¿Comprenen la bona fé de certs descuyts?

En materia de salut per damunt de las ordres dels bisbes, dels cardenals y fins del Papa, están las prescripcions del metje. Ningú te dret a atentar a la salut de un ser humá, condemnantlo baix pretext de obediencia a un verdader suícid. Aixís ho demostra 'l Sr. Pey ab rahons aplastadoras, incontrovertibles. Y está en terreno solit quan pregunta:

«¿Vivimos en plena Inquisición, sin rey ni Roque que limite la acción y el procedimiento episcopal?»

«Comprendo que S. Emma, busca en el cumplimiento de su exorbitante *mandato* una especie de rebellón material que dé pié para fundar una excomunicación; pero ¡ay! ni siquiera ese consuelo le será dado, porque además de ser nulo el mandato por imposible, ya que es contrario a la prescripción facultativa, contra la cual nada puede Su Santidad, yo me daré buen cuidado de recurrir contra él y de suspender sus efectos. Y cuando el tribunal eclesiástico no me hiciese justicia, diré a S. Emma: Si se desconocen mis derechos de hombre a conservar la vida y la salud, y mis derechos de presbítero colocándome fuera de la ley y costumbre de la Iglesia, invoco mis derechos de ciudadano. *Cives romanus sum*. Soy ciudadano y ¡viva la Constitución en este caso!»

Vaja, está ben vist qu' en Pey Ordeix deu tenir la missió de posar de relleu els *eterns errors del Cardenal Casañas*.

P. DEL O.

CONTINUA la ratxa de las iglesias ruinosas: las que no cauhen, trontollan; las que no trontollan s' esquerdan.

Y 'l govern vinga arbitrar recursos per atendre a la seva conservació; recursos dels contribuyents, sustrets a altres moltas necessitats més útils y més imperiosas.

Las iglesias vellas son primer que la instrucció pública, que 'ls canals, que 'ls pantanos, que 'ls carrils, que las carreteras. Las iglesias vellas, per damunt de totes aquellas necessitats novas, que atenen ab preferencia 'ls pobles civilisats.

Si 's volen conservar, no m' hi oposo; pero hauría de procedirse de una manera equitativa y sens perjudici de tercer.

¿Costaría tant de disminuir la consignació dels 42 milions anuals que s' abona al clero, en la cantitat necesaria pera la reconstitució y refors dels edificis religiosos?

¿No es el clero qui se 'n aprofita? Donchs que sigui també el clero qui ho pagui.

Y si arribés a protestar, a lo menos sabríam que més l' interessa la provisió del rebost, que la conservació dels temples del Senyor.

¡Ab quina gracia s' ha burlat en Santiago Russinyol de las bestiesas regionalistas! Vagin a veure la pessa *Els Jochs Florals de Canprosa*, que 's representa a *Romea*, y jo 's asseguro que s' hi farán un tip de riure.

Ó dos tips: l' un veyent lo que passa a las taulas, y l' altre fixantse en la cara que posan els segadors que 's creuen aludits. ¡Quina desilusión y quina rabia no 's transparenta en totes ellas!

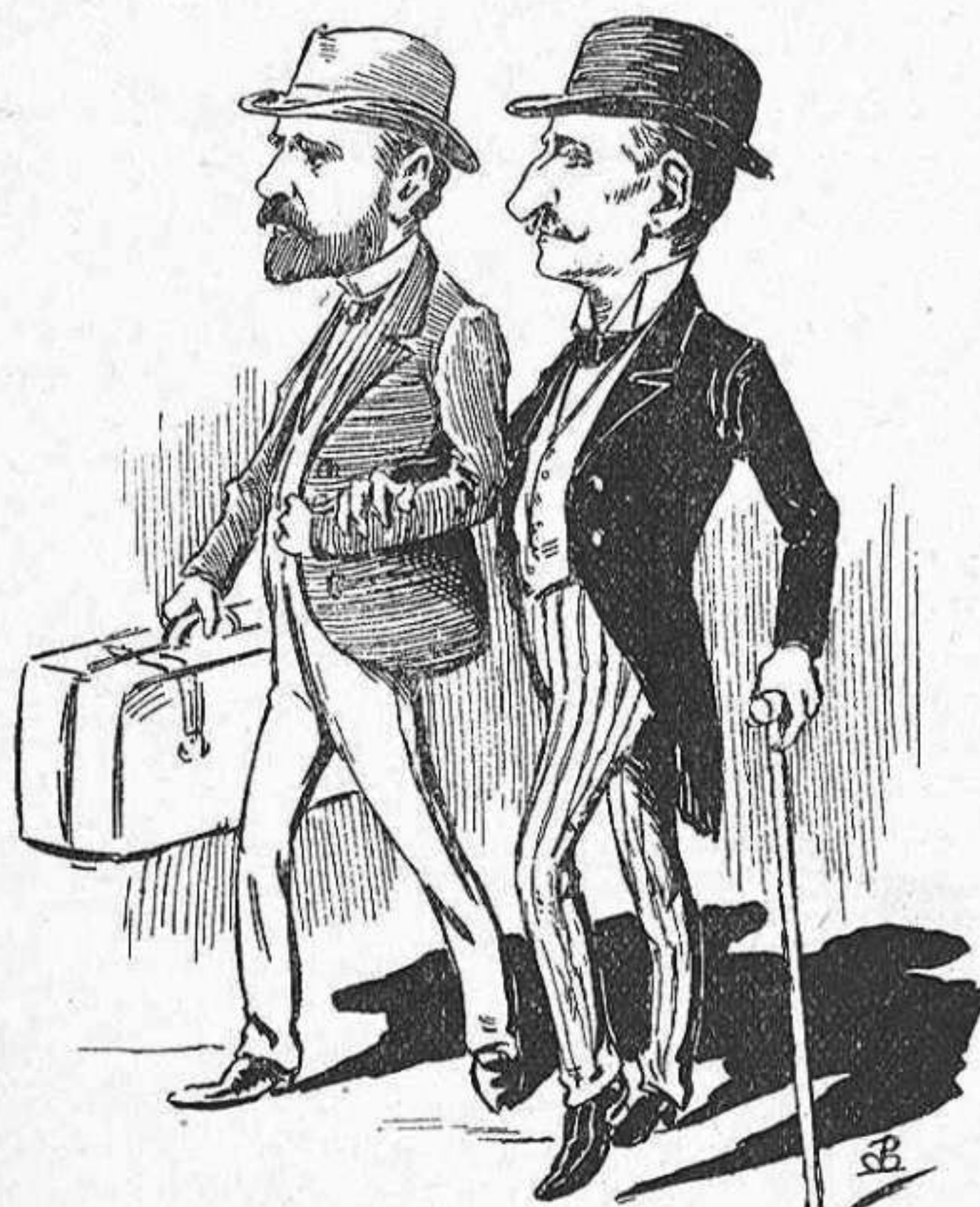
Després de la funció, entre impropis y insults, exclamava un *perdigot*:

— Sembla mentida qu' en Santiago Russinyol sigui 'l germá del Albert, el digne diputat per Barcelona. A lo qual va respondre un desprecupat:

Actualitats

MOSSEN ESTEBANELL AL ATENEO

MINISTRES DE VIATJE

—¡Cuydado, señor Canalejas!... Miri que qui va ab un coix...

LO DE LAS CATEDRALS

—¿Qui li sembla que 'n té la culpa de que las iglesias cayguin?
—¡Els lliberalots, home, els lliberalots!...

LAS CARTAS DE 'N PEY-ORDEIX

¡D' aixó se 'n diu ficarse un cardenal á la butxaca!

—Lo que sembla mentida es que l' Albert no s' emmotlli á las ideas del seu germá Santiago, com hauria de ferho per dos motius: en primer lloch porque 'n Santiago te més talent qu' ell, y en segon terme per ser en Santiago l' noy gran de casa seva, y segons las bases de Manresa, el noy gran es el que mana.

El perdigot al sentir aquesta última rahó, va retirar-se tot estarrufat y escorregut.

Sembla qu' en Jaumet ha escrit una carta á un senyor de Barcelona, declarantse regionalista radical.

La carta del fill del rey de las húngaras está redactada en catalá.

¿Preguntan per qué escriu en una llengua que no compren?

Per veure si pot cassar als mussols regionalistas. No hi ha com tocarlos el botet per deixars'hi caure. Temps ha que ho venim dihent: el carlisme ha perdut els bous á las Vascongadas, y busca las esquellas á Catalunya.

L' Ajuntament de Valencia ha acordat no celebrar festas reals.

Igual acort ha pres l' Ajuntament de San Sebastián.

La ciutat cantábrica ahont cada estiu las institucions van á pendrehi banys.

Si jo signés institució també hi aniria á banyarme, porque primer es la salut que tot; pero jo 'ls juro qu' en pago del desaire dels republicanots de aquell Ajuntament, el bany el pendria fent el mort.

Al Alegría, á n' en Grafiá, y als demés carlins presos últimament ja 'ls han deixat anar.

Aixís es aquest país de las eternas anomalías. Als qu' estiman la llibertat els la prenen.

Als que la detestan els la donan.

El País ha publicat un notable article ocupantse del aument que tindran els próxims presupuestos.

Títul del article de El País: «Robo en cuadrilla.»

El valent periódic republicá no tenia necessitat de donar mes amplias explicacions: el títul ho diu tot.

Un dato edificant.

El ministre d' Estat ha compromés pera las festas reals vintiquatre carruatjes, pagantne 24 mil duros de lloguer.

No mes que mil duros per cada cotxe.

Aixó sí, quan hajan servit per passejar als embajadores extrangers, podrán utilizarse pera portar á Espanya al hospici en cotxe.

A Russia, la princesa Elena, filla del gran duch Vladimiro y cosina germana del emperador tractava de fugir ab un estudiant. Va ser detinguda en el moment de realisarho y recluida als subterranis del palau real.

Es curiós saber que la tal princesa está adherida als grupos revolucionaris.

Aixó vol dir que l' idea revolucionaria incubada en la sombra, está próxima á alsarse com el sol; y la proba es que la seva llum comensa ja á daurar las alturas.

Diálech cassat al vol:

—¿Trobas qu' está bé l' precepte constitucional que reuneix aptitud per reinar sobre un país á un jove de 16 anys?

—Aquí á Espanya sí.

—¿Y per qué?

—Perque Espanya es la terra del género xich.

¡Poverino Canalejas!
¡Quin daltabaix has mogut!
¿Que no sabs que aquí hi ha cosas
qu' encare son tabolús?

Prínceps que veniu á Espanya,
quan passejeu per certs llochs
no rasqueu l' or dels daurats,
sinó sortirà l' llantó.

Don Segimón diu que sí;
en Canalejas, que ya;
en Sagasta, que ara baixan...
Y re; aixís aném tirant.

A Madrid no mes s' ocupan
de la carn. ¡Qué son ditxosos!
Aquí, gracias si podém
passá un ratet ab els ossos.

Que la festa 's fa al Senat,
que la festa 's fa al Congrés...
Y lo que la nació pensa:
—¿A mí qué me cuenta usté?

Quatre cents milions voldria
en Veragua... ¡Quina idea!
¡Pobre senyor! Ya te contentarás con tres pesetas.

Catedrals qu' están per caure,
catedrals que ja han caygut.
¿Voleu dir que l' aná á missa
no es una imprudencia avuy?

El carro del ministeri
va arrossegat pet vuyt mulas:
d' ellas, quatre no fan res.

—¿Y las altraa?

—Las ayudan.

L. WAT

XARADA

Avants era mes ferma
la teva passió; al menys
tenías mes *hu-quarta*
y sufrías pacient
las filípicas mevas;
ara l' *prima* tens sech
y *segona-tercera*
la font dels sentiments

y l' ánim *hu-tres-quarta*
y *hu-dos-ter* y *darrer*.

J. COSTA POMÉS

ANAGRAMA

Aixó es tot ben natural:
sens *total*, no hi ha cap arbre,
ni sens *tot*, no hi ha cap arbre
del gran cos... municipal.

ENRICH M. GENER

TRENCA-CLOSCAS

A CARMEN ALÁ

Ab aquestas lletras degudament combinadas formar lo títul d' una sarsuela castellana de molt éxit.

J. FELIP

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8.—Monument nacional.
3 7 5 7 2 2 7.—Carrer de Barcelona.
3 6 5 1 5 7.—> > >
3 6 5 1 2.—> > >
3 7 8 8.—> > >
2 7 8.—> > >
3 7.—Animal.
4.—Vocal.

UN BOER

GEROGLÍFICH

:: +

BANK

JS

+

SAL :: SAL

JOSEPH GORINA ROCA

Caballers: Toni Badía, L. Sureda y Paradís, J. Giralt, Poca Roba, Un passarell, Edaiv, Areugon, Dos calisays, Un constantina etc... Un mata escarabats, Paret Hubascu, P. Virgili, Máximo Electra, Juan Nitus Tahona, A. Jané Jané, J. Domingo, J. Monserrat, J. T. Antolí, F. J. Purroy, M. M. y F., Quimet de Cuba, A. Monistrol, P. Xuriguera y T. Torrent: No passa.

Caballers: Joan Marzó, E. Gerubert, B. Loughim, J. Farrés Gairalt, y Enrich M. Gener: *Ja ha passat*.

Caballer: A. Ribas Ll.: No recordém tal original. Lo d' avuy es equivocot.—Pere Amat: Senyor Amat, senyor Amat, després d' aquests versos si que no te més remey que dimidir.—Ll. Mañé: Es veu que vosté es molt incipient...—Andrésito: Arregladetas, anirán. Cosas pitjor premían á Canprosa.—Un suscriptor: *Nos haremos eco...* de la Moda.—Baldiri Costa Inglés: Bialó, Bialó, no 'ns embollquéim. Es vritat que nosaltres paguem y qui paga, mana. Pero ells manan y qui mana, pega.—Joan Aupí y Palou: *Per gallas tens dos clavells—y per boca una rosa...* Llástima que per orelles no tingui dos taps de suro, que aixó no apreciaria l' mal efecte dels versos coixos...—Esteban Riera: Ya 'ns el creíem, ya; si no que con estos aguados que han hecho estos días, una entrevista al medio de la calle... la verdad... tenemos miedo de agafar un encostipado...—R. Arias: Vagi practicante, escribint per vosté mateix, que aixó es una bella esperansa...—Joan Tasi (Ferrol): Marino de guerra y s' entreté en fer versos? *¡Acuérdate de Santiago y de Cavite!*—Figa del coll llarch: Alsenyor que tallé de LA CAMPANA no li agrada la *corvina*. Ha de ser bacallá veritable d' Escocia, y encare, de la banda del morro.—G. P. R.: Aquesta llibertat de forma poética es mal entesa. Aixó es modernisme de Canprosa.—J. Pujol: Calli, home, no 'ns fassi pessigollas...—A. Doria: Molt bé y per molts anys.—Nivell y Barretina: Ja 'n som de *menja-capellans*, com diuhen els catalanistas lliberals, pero no tant.—Rata-ná: Ho guardarem per una CAMPANA extra ó per l' *Almanac*.—J. A. S.: Els cantars tonen poch such, encare que tinguin molt tall.—P. Apocat: Suicidarse? No ho fassi tan fort. ¡Y per una dona! ¡Que té relacions ab un taper!... ¡Cursi! —XXX: Sí, senyor, en el fondo de la contestació hi havia senzillament una negativa. Els versos eran impublicables y no 'ns fassi dir per qué.—Picoso: ¡Mal pensat! *¡ateyo!*—V. y Joan Vesip: La poesia *L' heretihet* no está mal... Veurem...—Oriola Ribas: Es cuydadeta y la tindrem present.—F. G.: Té molta rahó. Ara falta que tothom estigui ab nosaltres.—Un desenyanat: Es fluixísim. Y ademés, antich; aixó fa quaranta anys que ho escriuhen els poetas de Canprosa.—J. C. P.: Ho llegirém y lo qu' estiga bé, anirà.

OBRA NOVA * SORTIRÁ AVIAT

ENTRE FALDILLAS
Y PANTALONS

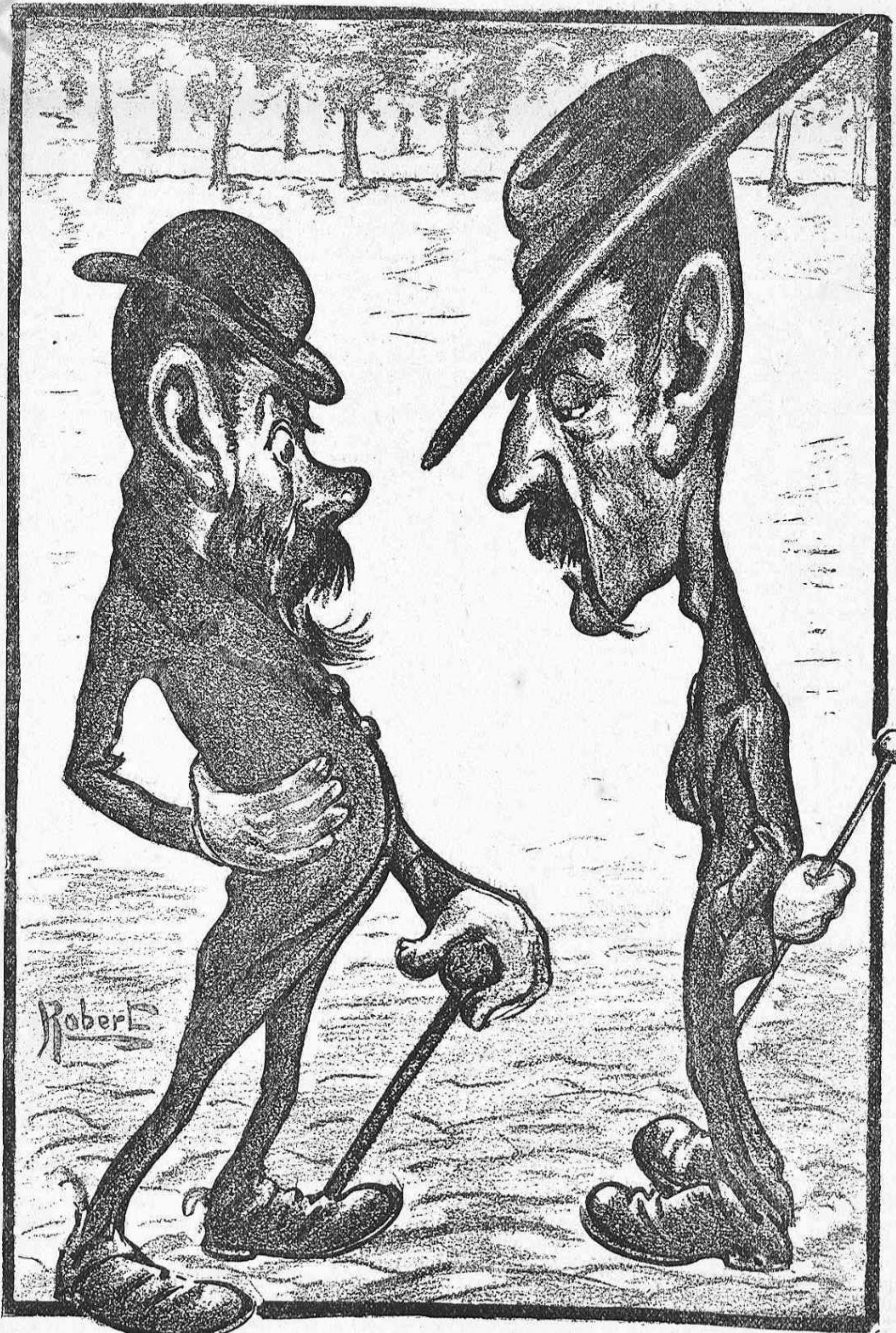
HUMORADA EN VERS, PER C. GUMÁ

Desde la fetxa s' admeten pedidos en nostra Administració

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8.

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Comentari

—¿Has vist aquest governador?... Tant que vol perseguir el joch, y demá, davant mateix de casa seva, permet que hi hagi *Jochs...* florals.